

Bob Dylan omple la segona nit del Liceu amb un recital extraordinari

El cantautor de Duluth presenta durant dos dies el seu darrer disc 'Rough and Rowdy Ways' al Guitarr BCN

La sortida del segon concert de Dylan al Liceu (24/06/2023) | F. Jordi Novell

Bob Dylan va oferir anit el segon dels seus concerts al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, com a plat fort del Guitarr BCN 2023. Dues nits amb totes les entrades venudes, en unes actuacions que van servir per a presentar les cançons del seu darrer disc, l'aclamat *Rough and Rowdy Ways* (Columbia, 2020). Per a l'ocasió, el cantautor es va rodejar d'una banda formada per **Jerry Pentecost** (bateria), **Bob Britt** (guitarra), **Doug Lancio** (guitarra), i els dos únics músics que va conservar de l'enregistrament de l'àlbum: **Tony Garnier** (baix i contrabaix) i **Donnie Herron** (steel guitar i violí).

Sense embuts: el concert va ser extraordinari. **Dylan** va saber crear un clímax únic amb la complicitat d'uns músics dels que no es separa més d'un parell de metres dalt l'escenari. La prohibició de l'ús de mòbils i de càmeres de fotografiar juga a favor de l'espectacle, en una concepció del directe on enmig només hi ha les cançons. En penombra, dibuixant siluetes davant el

ciclorama del Liceu, el sextet va arrencar amb "Watching the River Flow", una cançó de 1971 que el cantant de Duluth va reinterpretar com un vell blues tavernari. Un retorn a les arrels del cançoner nordamericà que va ser tota una declaració d'intencions. **Dylan**, dempeus rere les tecles en els fragments cantats i ocupant la posició central escènica, va oficiar una cerimònia on el piano era el seu altar. Amb una veu trencada però en forma pels seus 82 anys, el músic va afrontar instrumentalment el concert com un músic més, oferint el seu piano al servei d'unes cançons que respiraven aire de club, de proximitat.

Dylan va evidenciar que és el mestre de la deconstrucció del seu propi repertori, i ho va demostrar a "Most Likely You Go Your Way and I'll Go Mine", un dels temes d'aquell llunyà *Blonde on Blonde* (Columbia, 1966) que va canviar tantes coses ara ja fa sis dècades, i que va recuperar en una versió elèctrica.

La confiança de **Dylan** en el seu repertori és tan alta que es va permetre recuperar -per sort del públic- nou dels deu talls de *Rough and Rowdy Ways*. Només va obviar "Murder Must Foul", el tema de més de disset minuts farcit de referències a la cultura musical nordamericana. Tot el disc va sonar sòlid, impacable, superb. Si n'hem de destacar algunes cançons, el podi se'l mereixen el blues elèctric, que va sonar magnífic en directe; la hipnòtica "Key West (Philosopher Pirate)" -per mi, el millor tema del disc-; i "I've Made Up my Mind to Give Myself to You", amb el seu aire a la "Barcarola" d'**Offenbach** que va trobar en el marc del Gran Teatre del Liceu el seu millor aliat.

Els rescats de repertori antic van ser escassos, però notables. Va sonar, molt aplaudida, "When I Paint My Masterpiece", una cançó que va començar gravant **The Band** per al seu disc *Cahoots* (Capitol, 1971), i que **Dylan** va repescar més tard per al seu *Bob Dylan's Greatest Hits Volume II* (Columbia, 1971). Un tema amb aires country, que també van abraçar "To Be Alone with You", de *Nashville Skyline* (Columbia, 1969), en una interpretació acústica amb els colors de contrabaix, guitarra acústica i violí.

"I'll Be Your Baby Tonight", del *John Wesley Harding* (Columbia, 1967), va veure com **Dylan** en pervertia tempo i melodia, transformant-la progressivament en un cant gòspel, en un blues arrossegat, i fusionant-la amb el "Treat Her Right" de **Roy Head**. Un moment magnífic. Com també ho va ser "Gotta Serve Somebody", el cant contra les servituds del disc *Slow Train Coming* (Columbia, 1979), que va sonar elèctric amb una constant cascada de *riffs*, on la guitarra de **Britt** i el piano de **Dylan** van atrevir-se a dialogar solos.

Un dels enigmes de la nit era saber quina era la 'cançó 14'; el tema que **Dylan** convida a la sorpresa dins un setlist que no admet variacions. L'honor va recaure en el clàssic dels **Crickets** de **Buddy Holly** "Not Fade Away" (1957), que anys més tard van versionar amb un èxit considerable els **Rolling Stones**.

I tal i com van advertir les cròniques, el concert va finalitzar amb la preciosa "Every Grain of Sand", una cançó de *Shot of Love* (Columbia, 1981), el disc que tancava la seva 'trilogia cristiana'. Una pregària que va servir per tancar la -qui sap si darrera- visita de **Dylan** a Barcelona: ["Escolto les antigues petjades, com el vaivé del mar, / de vegades miro enrere i hi ha algú, d'altres només hi sóc jo. / Estic pendent de la balança de la realitat de l'home / com cada pardal que cau, com cada gra de sorra"]. A reveure, mestre.